

2024. december 10., kedd – Mt 18,12-14
„Egy különös matematikáról”

Különös ez az isteni matematika. Egy elkóborolt bárány fontosabb a Pásztornak, mint a nyáj többi 99 tagja. A tékozló, mindenét elherdáló, apját súlyosan megsértő és cserbenhagyó fiú hazatérésének mintha jobban örülne az Atyja, mint a mellette maradó, engedelmes, dolgos másik gyermeke hűségének. A Szőlősgazda a nap utolsó órájában szolgálatába állót ugyanolyan mértékben jutalmazza, mint az egész nap a szőlőjében fáradozót. A jobb latornak, aki saját bevallása szerint is megszolgált a kereszthalált, ugyanúgy helye lehet a Mennyek Országában, mint aki például üldözések ellenére is Isten akaratát törekszik keresni és követni. Furcsa, emberi mércével igazságtalan az az értékrend, amely ezeket a döntéseket képes diktálni. Persze csak addig, amíg magamat a soha el nem kóborlók, az ajándékaikkal jól sáfárkodók, az Isten Országát fáradhatatlanul szolgálók körébe sorolom – másokhoz képest.

De mi van akkor, ha kiderül, hogy a mércém, amivel magamat és másokat mérem, hibás, torz, elfogult? Mi van, ha életem egy pontján azzal kell szembesülnöm, hogy bizony én vagyok az az elkóborolt bárány, az a tékozló fiú, az a kedvezményezett? Akkor még az is megtörténhet, hogy hála ébred a szívemben ezekért a különös igazságtalanságokért. Akkor köszönetet mondok a Pásztornak. Köszönetet, hogy nem legyint rám, nem vonja meg a vállát, hanem utánam ered, kitartóan szólongat, becézgetve a lelkemre beszél, és nem nyugszik addig, amíg – ha hagyom – meg nem ment a rám leselkedő legnagyobb veszélytől.

Lenyűgöz ez a türelem, ez a törődés, ez a szerető figyelem. Köszönöm, Jó Pásztor!

Ruff Ferenc, Mór

